

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Liz Fielding

A szerelem szárnyakat ad

Michelle Smart

Érzelmek és érdekek

Kathie DeNosky

Villámesküvő Vegasban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Liz Fielding, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Her Pregnancy Bombshell* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Michelle Smart, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *Billionaire's Bride for Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Z. Margit

© Kathie DeNosky, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Rancher's One-Week Wife* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 104. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-266-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Liz Fielding

A szerelem szárnyakat ad

VILLA ROSA

1. FEJEZET

*Ne félj, a sziget tele van zajokkal,
hangokkal, dallamokkal, egy se bánt.*
William Shakespeare: A vihar
(Fordította: Fábri Péter)

– Miranda...

Miranda Marlowe – másképpen Andie – leakasztotta a kabátját a fogasról, mély lélegzetet vett, közömbös mosolyt erőltetett az arcára, mielőtt Cleve Finchhez, a Goldfinch Air Services ügyvezető igazgatójához fordult.

Csaknem egy éve, hogy Cleve felesége életét vesztette, amikor a kis hatüléses gépe egy madárrajnak ütközött, és lezuhant. A férfi gyásza változatlanul mély volt, és Andie-nek nehezebbre esett ránéznie. Cleve drámaian lefogyott. Az arccsontja élesen kiugrott, és szörnyen sápadt volt.

– Cleve?

– Ma délután szabad vagy?

– Már a múlt hétvégén is beugrottam Kevin helyett.

– Nem erről van szó... – Cleve megrázta a fejét. – Csak azt akartam kérdezni, hogy lenne-e számomra néhány órád.

Andie szíve dobbant egy nagyot a gondolatra, hogy Cleve-nek szüksége lehet rá. A pokolba, ő a főnököd, és biztosan csak egy sürgős munkáról van szó!

– Nem gond. A vasalás várhat.

– Vasalás? – visszhangozta Cleve hitetlenkedve. – Péntek van. Nem inkább egy romantikus randira kéne készülődöd? – kérdezte fanyar mosollyal, amit a lány nem viszonzott.

– A férfiak nem olyanok, mint régen. Nem akarnak randit, hanem rögtön ágyba vinnének.

– A férfiak idioták.

– Ebben egyetértünk.

Andie még az internetes társskereső oldalakon is szerencsét próbált, hogy kiverje a fejéből az egyetlen férfit, akivel szívesen ágyba bújt volna – de hiába.

– Nincs izgalmasabb programom ma, mint egy dartsverseny a helyi pubban. Mázlistának mondhatom magam, ha a vendégek közt lesz ötven év alatti. – A repülési tervekkel teli táblára nézett, de nem látott sehol lukat. – Valaki megbetegedett?

– Nem... Imogen telefonált.

– A nővérem? – Andie gyomra már a név hallatára görcsbe rándult, és eszébe jutottak azok az idők, amikor szörnyen aggódott az ikertestvééréért. De Immi most boldog, és hamarosan férjhez megy. – A szüleimmel történt valami? – kérdezte élesen.

– Nem, ne aggódj! – Cleve kinyújtotta a kezét, de rövid tétovázás után újra leengedte. – Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. Imogen felhívott, hogy közölje, az új gép...

Cleve elakadt, mintha torkán akadt volna a szó.

Most Andie volt az, aki ösztönösen feléje nyúlt volna, hogy megvigasztalja. De mielőtt bármi ostobaságot vagy meggondolatlanságot követett volna el, Cleve mindkét kezével dús, barna hajába túrt, amelybe újabban már ezüstös szálak vegyültek.

A felesége halálos balesetét követő gyászév nem csak Cleve számára volt gyötrelmes és megterhelő. A hatüléses *Mayflyt*, amellyel Rachel lezuhant, a Marlowe Aviation cég építette, amely gyakorlatilag a repülés kezdete óta Andie családjáé volt. A baleset után a két vállalat léte veszélybe került.

Ám a biztosítótársaság mindkét felet felmentette a felmerült vádak alól, mivel egyértelműen bizonyosságot nyert, hogy a madárrajjal történt szerencsétlen ütközés volt a gép lezuhanásának az

oka. A sokkoló hírt, miszerint Rachelről nem sokkal korábban derült ki, hogy terhes, Cleve egészen a tárgyalásig megtartotta magának. Az igazságügyi orvos feltételezése, hogy a várandósság miatt az asszony talán rosszul lett vagy elájult, még inkább súlyosbította a tragédiát.

Miután a bírósági tárgyalás lezárult, Andie anyja ragaszkodott hozzá, hogy a férje szabadságra menjen. Félt ugyanis, hogy a szörnyű stressz miatt még valami komolyabb baja lesz. A Marlowe Aviation irányítását Immire és a vőlegényére bízta, ők pedig Indiába utaztak. Mint öreg hippik busszal akarták bejárni a hatalmas országot.

Cleve ellenben a temetés óta nem engedélyezett magának egyetlen nap pihenőt sem, mert felelősnek érezte magát a munkatársaiért és a cégért, amit a semmiből épített fel.

Miután a vizsgálat lezárult, hihetetlenül tisztességesen és önzetlenül viselkedett, mivel a lezuhant gép pótlására pontosan ugyanazt a modellt rendelte meg a Marlowe Aviationtól. És Imogen most azért hívta fel, hogy közölje, elkészült a gép.

– Majd én elhozom – ajánlotta fel sietve Andie. – Vonattal megyek, ott éjszakázom, és reggel visszarepülök.

– Nem. – Cleve a fejét rázta. – Nem lehet, még el kell intézni néhány formaságot, aláírni a műszaki átvételt és a bejelentés...

– Nem gond – szakította félbe Andie.

Elvégre kitűnően vizsgázott repüléstechnikából, és már régóta a szülei vállalatának tervezőirodájában dolgozna, ha akkoriban egy jóképű pilóta nem ígér neki állást. Rögtön, mihelyt megszerezte a hivatásos pilótaengedélyt. A férfi az ígéretét egy csókkal pecsételte meg. Andie még mindig az ajkán érezte a csókot, amikor a tanulmányai végeztével, a diplomával a táskájában felbukkant Cleve irodájában.

Ám a férfi ujján akkor már jegygyűrű csillogott, és csók helyett csak egy kurta gratulációt kapott. Az ígéretét azonban betartotta.

Csinos felesége elég okos volt hozzá, hogy átlássa a helyzetet, de csak elnézően mosolygott, úgy üdvözölte Andie-t a csapatban. Rachel kétségkívül úgy ítélte meg, hogy a lány nem jelent veszélyt a házasságára.

– Csak arra szeretnék megkérni, hogy vigyél oda repülővel – zökkenett ki Cleve Andie-t a merengéséből. – Nyugodtan mondd meg, ha nem jó neked, akkor vonattal megyek.

– Arra gondoltam... – Nyilvánvalóan Cleve maga akarja idehozni az új gépet. Andie nagyon nem szívesen hagyta volna magára. – Mikor akarsz indulni?

– A legszívesebben azonnal. Amennyiben a dartsos csapat ma délután nélkülözni tud téged – fűzte hozzá a férfi gyöngye kísérletet téve a tréfálkozásra.

– Valószínűleg még örülnek is neki – felelt hasonló hangnemben Andie. – Holnap amúgy is haza akartam repülni. Immi már régóta nyaggat, hogy... – Hogy próbálja már fel a koszorúslányruhát, akarta mondani, de egyszerűen nem jöttek a szájára a szavak. – Ha megfelel, menjünk a kétülésemmel.

– Ahogy neked jó.

Cleve kinyitotta Andie előtt az ajtót, miközben a lány kivette a táskájából a mobilját, és sms-t írt a testvérének, miszerint másnap reggel pontosan ott lesz a ruhapróbán.

– Rózsaszín? – kérdezte Cleve, mialatt az irányítótornyhoz mentek, hogy benyújtsák a repülési tervet.

– Rózsaszín?

– A ruha.

– Elolvastad az sms-emet?

– Nem volt rá szükség. Meghívtak az esküvőre, és feltételeztem, hogy a menyasszony az ikertestvérét szeretné koszorúslánynak felkérni. Már a gondolat, hogy lássalak abban a ruhában, kísértésbe visz, hogy elfogadjam a meghívást. – És ott volt megint az az évődő mosoly, amely annak idején elvárásolta Andie tinédzserszívét. – Ha rózsaszín és fodros, feltétlen látnom kell.

– Kérlek... még viccből se mondj ilyet!

– Remélem, Imogen vőlegénye kitett magáért, és jóképű vőfélyt szerzett neked kísérőnek, hogy

számokra is felejtetetlen legyen az a nap.

– A vőfély nem engem illet, hanem Portiát. Ő a legidősebb négyünk közül. – És melleleg ő a legbájosabb, gondolta Andie. Nem csak a nőtlen férfiak fordulnak meg utána. – Szereti, ha ő választ először. Posznak és nekem háttérbe kell húzódnunk.

– Úgy tűnik, nem vagy különösebben oda a jövődő sógorodért.

– Ezt nem mondtam.

Vagy igen?

– Grimaszoltál.

Andie vállat vont.

– A főnök lányát elvenni olyan közhelyes, nem? De amíg Immi boldog vele... csak ez számít. – Kicsit furdalta a lelkiismeret, mert eddig nem igazán melegegett össze a testvére jövődőbelijével.

– Apa szemlátomást kedveli.

– Pedig az apád magasra teszi a mércét.

– Ööö... igen. – Furcsa volt Cleve-vel beszélni a házasságról, ezért Andie örült, amikor végre elérték az irodát. – Feltankolnád a gépemet, amíg én elintézem a papírmunkát? – kérdezte.

Cleve meghökkent, és felvonta a szemöldökét.

– Mi történt? Általában senki sem nyúlhat a „bébid”-hez – csodálkozott. – Sőt még a műszaki átvizsgálást is te csinálod.

– Így olcsóbb – vágta rá Andie.

Még mindig jobb, ha Cleve smucignak tartja, mint ha bevallja neki, ő az egyetlen, akinek megengedi, hogy hozzányúljon a kétüléséhez. Az apjától kapta a tizenhétedik születésnapjára. Aznap, amikor megkapta a pilótaengedélyét... és amikor Cleve megcsókolta.

– Vigyázz, hogy ne csöpöngen benzin a géptörzsre – motyogta, hogy a zavarát leplezze, és kivette a biztonsági zár kulcsát a táskájából.

Oda akarta dobni Cleve-nek, de a férfi kinyújtotta a kezét, megfogta a csuklóját, és megszorította. A tekintetük találkozott, és Andie-nek elakadt a lélegzete.

– Megtisztelve érzem magam.

– Természetesen elvárom, hogy a te bankkártyádat használd.

El akart fordulni, de Cleve egy pillanatra még jobban megszorította a kezét, aztán bólintott, elvette a kulcsot, és távozott.

Andie utánabámult, majd az ujjaira meredt, amelyek a rövid közbjátékot követően jéghidegek lettek.

– Te akarod fogni a botkormányt? – kérdezte Andie inkább udvariasságból, mintsem Cleve igenlő válaszára számítva.

Cleve nem volt ijedős, és előítéleteket sem táplált a női pilótákkal szemben, sőt az egyiküket feleségül vette. De tény, hogy Rachel halála óta csak keveset repült.

Egyszerűen nem volt rá alkalma, állította Cleve, mert minden idejét felemésztette, hogy Cipruson új irodát nyisson. És ha már arra kényszerült, hogy otthagyja az íróasztalát, szívesebben ült be a másodpilóta székébe, és átengedte a kormányt az első tisztjének.

Most is csak megrázta a fejét, felmászott a fedélzetre, hátradőlt, lehunyta a szemét, miközben Andie a kis gépet a kifutópálya irányába kormányozta.

Cleve fáradtnak tűnt, ezért a lány nem kezdeményezett beszélgetést. Negyvenpercnyi némaság után a kétüléses leszállt, és Andie a Marlowe Aviation Airport magánparkolójába vezette a gépet.

Nem várt köszönetet vagy valamilyen megjegyzést, hanem egyszerűen leállította a motort, és kimászott a pilótafülkéből, mielőtt Cleve feltartóztathatta volna. A főmérnökhöz ment, aki már várta. A torony nyilván értesítette az érkezésükről.

– Helló, Jack!

– Andie... – A férfi megfogta a kezét, megcsókolta az arcát, és felpillantott, amikor Cleve is csatlakozott hozzájuk. – Cleve... örülök, hogy látlak – mondta gyorsan, de nem tudta leplezni a megdöbbenését a férfi holsápadt arca láttán.

– Jack – biccentett kurtán Cleve.

– Rendben... mindent előkészítettünk. – Jack megköszöri a torkát. – Andie, biztosan látni akarod a *Mayfly* legújabb modelljét.

Alig titkolt segélykérés volt, hogy a lány ne hagyja egyedül Cleve-vel.

– Már alig várom – biztosította mosolyogva Andie, és gyöngéden megérintette Cleve könyökét, hogy menjen tovább, mire a férfi hevesen összerezett.

A lány reakciója még hevesebb volt a közelségére. Mert miután Cleve már régen arrébb sétált, még mindig forró borzongások futottak végig a hátán. Igyekezett rendületlenül mosolyogni.

– Az új farokszárnyat Andie tervei alapján készítettük – magyarázta a főmérnök Cleve-nek, miközben a hangárhoz mentek. – Minél előbb ráun a repülésre, és visszatér a tervezőirodába a rajzasztalához, annál jobb.

– Miranda a repülésre született – felelte Cleve, megelőzve a lányt.

– Semmi kétség, de az idő nekem dolgozik. – Jack bizakodóan elmosolyodott. – Egy mázlista meg fogja hódítani a szívét, és nem lehet folyton úton, ha családot alapít.

Andie égő arccal továbbsietett, hogy meneküljön a Jack vízióját követő halálos némaságtól. És ott állt a gép: karcsú, elegáns, csillogó fehér, az újonnan tervezett farokszárnyon piros-arany-feketében a stilizált tengelice, az egyre terjeszkedő Goldfinch Air flotta ismertetőjele.

– Igazi szépség, Jack.

Andie mosolyogva fordult Cleve-hez, hogy lássa a reakcióját. Ám a férfi arca olyan kifejezéstelennek tűnt, hogy Andie először azt gondolta, óriási hiba volt, hogy Cleve megbízta a Marlowe Aviationt egy új gép elkészítésével.

– Miért nem intézzük el előbb az adminisztrációt? – javasolta Andie. – Ha Imminek van kedve, és ráér, talán...

– Legyünk túl rajta a lehető leggyorsabban! – szólt közbe Cleve, mielőtt a lány kávészünetet javasolhatott volna.

Jack ismertetője alatt is Andie volt az, aki bólogatott, mondott pár szót, és feltette a megfelelő kérdéseket.

A főmérnök láthatóan megkönnyebbült, amikor a hangosbemondón szólították.

– Sajnálom, de ez fontos – mentegetőzött, és átadta Andie-nek a papírokat. – De minden szükségeset megbeszéltünk. Miért nem gurultok ki a hangárból, és próbáljátok ki az új sebességváltót?

– Köszönjük, Jack – mondta Andie, mivel Cleve hallgatott. – Később majd találkozunk.

– Az irodában leszek...

A lány bólintott, és a férfira mosolygott. Aztán visszament Cleve-hez, aki úgy meredt a repülőre, mintha kísértetet látna. Az arca hamuszürke volt, és mintha kőből faragták volna. Andie kinyújtotta a kezét, de vissza is húzta, mert félt, Cleve összerezzen, ha újra megérinti.

A férfi láthatóan megérezte a bizonytalanságát.

– Menj, keresd meg a testvéredet, és próbáld fel a ruhádat! – mondta. – Egyedül is boldogulok.

– Nem hiszem – ellenkezett Andie. A férfi úgy fordult feléje, mintha darázs csípte volna meg. – Jelenleg nem vagy olyan állapotban, hogy botkormány mögé ülj.

Andie nem tudta volna megmondani, meddig álltak ott, és meredtek egymásra. Hirtelen mintha fellebbent volna egy fátyol, hogy felfedje azt a mérhetetlen fájdalmat és gyászt, amit Cleve hónapok óta hurcolt magával. De mielőtt Andie megszólalhatott volna, a férfi már el is fordult, és botladozva elindult a hangár felé.

A repülőteret egyik oldalról erdős hegyoldal határolta. Mire a lány összeszedte magát, Cleve majdnem elérte a szélét.

– Állj!

Andie megragadta a karját. Egy pillanatig azt hitte, a férfi el fogja lökni magától, de magához húzta.

– Segíts nekem, Andie! – Cleve hangja csak rekedt krákogás volt.

Utoljára tinédzserkorában nevezte így, amikor az apja repülőhangárjának sötét sarkában

megcsókolta. És a lány buta szíve azt hitte, hogy a férfi egy nap majd a csillagokig repül vele.

Cleve egész testében remegett, félő volt, hogy összeesik. Andie átölelte, magához szorította, míg a reszketés csillapodott.

– Sajnálom...

A lány felemelte a kezét, Cleve arcára tette, és érezte, hogy könnyes.

– Nem tudom...

– Pszt.

Andie az ajkával zárta le a férfi száját, hogy bennrekedjenek a szavak. Cleve csókja nem édes és forró volt – ahogy álmaiban a mai napig kísértette –, hanem követelőző és kemény. A lány lehunyta a szemét. Cleve olyan sóváran és leplezetlen szenvedéllyel csókolta, hogy a védőpáncél, amellyel Andie a szívét védte, porrá törött. És beleadta a csókba a fájdalmas, kétségbeesett vágyakozását, amelyet évek óta a repülésben élt ki, mivel Cleve nem lehetett az övé.

– Andie... – szólalt meg a férfi olyan elkeseredetten, hogy a lány ösztönösen megfogta jéghideg kezét, és meleg melléhez szorította.

– Fázol – mondta rekedten, majd belekarolt Cleve-be, és a leszállópálya mentén a szülei házának kapujához vezette.

Mihelyt ott voltak, kinyitotta az ajtót, és felment a lépcsőn a férfival a szobájába, amely még őrizte a könyveit, a régi játékait és tinédzserkori álmait.

Levetkőztette Cleve-et, aztán ő is megszabadult a ruháitól, majd az ajkával, a kezével, a testével vigasztalta a férfit, és az iránta érzett szerelmével melengette.

2. FEJEZET

Kimerülten, a fárasztó úttól kissé reszkető kézzel nyújtotta át a határellenőrnek Andie az útlevelét.

– *Buongiorno, signora!* – A férfi szemügyre vette a dokumentum hátoldalát, és olyan fürkésző pillantást vetett a lányra, hogy attól még egy kétezer évvel ezelőtt idetévedt római utazót is kivert volna a hideg veríték. – Mi a látogatásának a célja Isola dei Fiorin?

– Szökésben vagyok... – motyogta Andie.

A munkája, az élete és egy férfi elől menekül, akibe azóta halálosan szerelmes, hogy megtapsolta, miután az alattomosan feltámadó szélben egy vakmerő manővert követően tökéletesen letette a gépét. Ezenkívül szeretné megőrizni a testében hordott édes titkát.

– *Scusi?*

Andie nyelt egyet.

– Vakációzom.

Nem úgy tűnt, mintha a hivatalnokot meggyőzte volna, és ezt a lány nem is vehette zokon tőle. Ám a büntudatának ahhoz semmi köze sem volt, hogy a pólója izzadtan a hátához tapadt.

– Egyedül utazik?

Andie bólintott.

– Igen, egyedül.

Persze attól függ, hogy az „egyedül” szót miként definiálják.

– És hol fog megszállni?

– A Villa Rosában. Egy öbölben fekszik, a neve... Baia di Rose. A húgom örökölte a keresztanyjától – magyarázta, amikor a hivatalnok kétkedve felvonta a szemöldökét. – Sofia Romanától.

A férfi egy pillanatra mintha összezavarodott volna, valószínűleg a név hallatán. Az elhunyt Ludano király szeretőjét bizonyára kevesen kérték volna fel keresztanyának, de Sofia és Andie nagyanyja kiskoruktól fogva ismerték egymást, és együtt jártak iskolába. A barátságuk egy életen át kitartott, és negyedik lányuk születésekor Andie szülei már valószínűleg kifogytak az alkalmas keresztanyákból.

A hivatalnok megköszöri a torkát, ismét szemügyre vette az útlevelet, majd végiglapozta.

– Sokat utazik?

– Igen, hivatásos pilóta vagyok.

És mint ilyen szinte naponta úton van Európában és a Közel-Keleten, de ezt nem tartotta szükségesnek hozzáfűzni.

– Értem... – mondta a férfi, miután ismét kutató pillantást vetett a lányra. De nem a tekintetéből sugárzó gyanakvás miatt kezdett el remegni Andie lába annyira, hogy a biztonság kedvéért megkapaszkodott a pult szélében. – Nem érzi jól magát, Signora Marlowe? Nagyon sápadt.

– Nem vagyok valami fényesen... – vallotta be Andie elhaló hangon.

A bőre nyirkos volt, selyemsállal összekötött haja nedvesen tapadt az arcára és a tarkójára. Sejtette, mire gyanakszik a határőr. A helyében ő is hasonlóképpen vélekedett volna.

– Meg kell kérdeznem, nincs-e magánál...

– Egy baba! – bukott ki Andie-ből, majd rögtön a nyelvébe harapott.

Ez volt az első alkalom, hogy hangosan kimondta. A húgának azt mesélte, hogy fáradt, és pihenésre van szüksége. És Posy, akinek nem volt ideje elutazni ide, annyira örült, hogy valaki törődik a villával, hogy eszébe sem jutott megkérdezni, miért nem egy hotelbe megy, ahol nyugodtan hátradőlhet, és kiszolgálják.

A babáról tehát először egy határőrnek beszélt, aki nyilván illegális anyagok behozatalával gyanúsította.

– Terhes vagyok – tette hozzá a lány, és ösztönös, védelmező gesztussal egyelőre még lapos hasára tette a kezét. – És valószínűleg mindjárt hánynom kell.

A kompozás Olaszországba meglehetősen viharosan telt, és a reggel magába erőltetett szendvicset Andie a kikötő elhagyása után tíz perccel a fedélzeti korláton áthajolva kiadta magából. Ám még most sem tűnt teljesen üresnek a gyomra.

Jó néhány éve járt utoljára itt, de a kikötői épületek semmit sem változtak, így idejében elérte a végét. Miután a hányinger csillapodott, Andie hideg vizet spriccelt az arcára, és hagyta, hogy végigfolyjon a csuklóján. Aztán megigazította a haját, és elhagyta a mosdót.

Az ajtó előtt már várta a határőr, és sugárzó mosollyal nyújtotta át az útlevelét.

– *Complimenti, signora!* – gratulált lelkesen Andie terhességéhez, és fölöttébb megértőnek bizonyult a fizikai tüneteket illetően. – A feleségem is nagyon rosszul volt az első hetekben, de ez elmúlik, és hamarosan el is felejtí – biztatta Andie-t. – Pihenjen, tegye fel a lábát, és sütkérezzen a napon! Meglátja, hamarosan jobban lesz. Várja valaki?

– Nem, fogok egy taxit.

A hivatalnok bólintott, a taxiállomáshoz kísérte a lányt, és váltott néhány szót a sofőrrel, aki elvette Andie utazótáskáját, és berakta a csomagtartóba.

– Utasítottam a sofőrt, hogy lassan és nyugodtan vezessen, signora.

Andie kilépett a nyüzsgő érkezési csarnokból a ragyogó délutáni napsütésbe, és elmosolyodott.

– Megkérhetem a sofőrt, hogy álljon meg egy bolt, egy *supermercato* előtt, hogy vehessek valami ennivalót?

– Oda fogja vinni, megvárja, és természetesen ő viszi a táskákat, signora – biztosította a határőr gálánsan, miután pergő olasz nyelven váltott néhány szót a taxissal.

– *Grazie.*

– *Prego, signora, e buona fortuna.* Élvezze a vakációját!

Andie megkönnyebbülten foglalt helyet a klimatizált taxiban, hátradőlt, kimerülten lehunyta a szemét, míg a sofőr óvatosan kikormányozta a kocsit a parkolóból, és besorolt a forgalomba. Andie csak akkor nézett fel, amikor néhány perccel később megálltak egy kis élelmiszerbolt előtt.

Mivel a gyomra mellett az orra is érzékenyen reagált a terhesség miatt, Andie gyorsan bevásárolt, és ráhagyta a barátságos sofőrre, hogy segítsen cipelni a táskákat.

– Baia di Rose? – kérdezte meg még egyszer a férfi.

– *Sí, ma lentamente...* – kérte meg a sofőrt, hogy lassabban hajtson a határőr által használt szóval.

– *Sí, signora* – ígérte a sofőr.

Mindazonáltal nem tartotta be az ígéretét, ami egyértelműen a görög, karthágói és római génkódtélnak volt köszönhető. A taxi volt a harckocsija, és a dudáló sofőrök, akik megelőzték, frontális támadást intéztek a férfiassága ellen. Andie úgy kapaszkodott a biztonsági övbe, mint valami mentőkötélbe, miközben a taxisofőr nyomta a gázpedált, és a hajtókanyarokat csikorogva vette be. Miután a várost maguk mögött hagyták, olykor felvillant az azúrkék tenger. A Villa Rosa az öböl fölött, egy sziklapon emelkedett.

Andie egy hideg, szürke Londont hagyott maga mögött, amely aligha érdemelte ki a „tavaszias” jelzőt, és a pompás tavaszba érkezett. A testvéreivel annak idején csodás napokat töltöttek itt, amikor a nagyanyjuk a vakációk heteire a négy lányt Angliából Olaszországba hozta, hogy meggyötört anyjuk pihenjen egy kicsit.

Milyen izgalmas volt, amikor Alberto az elegáns olasz kocsival értük jött! A feleségével, Elenával együtt gondozta a Villa Rosát meg a hatalmas kertet, ezenkívül sofőrként is ténykedett, és kis hercegnőkként kezelte Andie-t meg a testvéreit. Itt minden csodás volt: az egzotikus virágok és fák, a pasztellszínűre festett házak, háttérben a türkizsínű tengerrel.

A villa a falu fölött egy sziklán emelkedett. A tengerparttól meredek, szirtes, erdővel borított terület nyúlt el a hegyekig, a sziget belsejéig, amelyet Ludano király nemzeti parkká nyilvánított.

Portia – idősebb és vakmerőbb, mint ők – mindenkit sokkolt a kijelentésével, miszerint az uralkodó csak így akarta leplezni a látogatásait a titkos szeretőjéhez. Indítékától függetlenül a szigetnek ezen részét megóvta a turisták áradatától, míg a sziget keleti partján egymás után húzták fel a modern szállodákat.

A házhoz vezető utolsó szakasz kanyargós, kavicsos emelkedő volt, ami Andie-től komoly önuralmat követelt. Gyerekkorukban mindig versenyeztek, ki pillantja meg először a Villa Rosát, amelyet tényleg rózsaszínre festettek. A franciaajtók, amelyek a kertre és a lenti védett öbölre nyíltak, a háznak sajátos bájt kölcsönöztek, teljesen más volt, mint az angliai otthonuk.

A villa belseje éppen olyan izgalmasnak bizonyult, mint a fekvése és a környék. Rengeteg felfedezésre váró szobája volt, és megengedték nekik, hogy a boltozatos mennyezetű, halványkékre és rózsaszínre festett, óriási, elegáns szalonban bulikat tartsanak.

És ott volt még a poros padlás, tele hihetetlen kincsekkel, igaz, hogy a pókokkal is meg kellett küzdeni. Andie kedvenc helye egy hűvös, fedett veranda volt, ahol egy-egy jó könyvvel elbújhatott a délutáni hőség elől. Jól látszott innen a zöld macchia, amely egészen a tengerig húzódott. Gyerekkorukban a villa kapuja mindig nyitva állt előttük, és szívesen fogadták őket. Amint megállt az autó, már ki is ugrottak, levették a cipőjüket meg a zoknijukat, a kanyargós úton leszaladtak a partra, és hangosan kiáltoztak örömben, ha a hűvös víz végre a talpukat nyaldosta.

Ma zárva voltak a kapuk. Az évnél ez még túl korai szakasza volt ahhoz, hogy a tengerben fürödni lehessen, és túl késői óra, hogy Andie lesétáljon a partra.

Nem vágyott semmi másra, mint hogy összegömbölyödjön valahol, és kipihenje a repülőutat meg a kellemetlen kompozást.

A taxisofőr kérdezett valamit a helyi nyelvjárásban, amit nem egészen értett. Aggódó tekintete azonban elárulta, biztos akar lenni abban, hogy jó helyre hozta-e az utasát. Andie bólintott, megnyugtatóan elmosolyodott, kifizette a fuvart, és addig nézett a kocsit után, míg az első kanyarban el nem tűnt.

Aztán a ház felé fordult, megkereste a táskájában a nehéz kulcscsomót, amelyet Posy adott neki. Kinyitotta a kis oldalkaput, és belépett a nyugodt, békés belső udvarra.

Az egyik oldalon alacsony épületek sorakoztak, amelyek egykor istállóként szolgáltak, de amióta ő idejárt, garázsokként és raktárként használták őket. A ház hátsó felében kapott helyet a mosogatóhelyiség és a konyha. Gyerekkorukban legtöbbször ott szaladgáltak ki-be.

Andie nyolc éve járt itt utoljára. Akkor ő és Immi tizenhat évesek voltak, míg Posy tizenöt. Portia nem akart velük jönni, mert már egyetemre járt, és túlságosan felnőttnek tartotta magát egy családi nyaraláshoz. Az sem bizonyult elég csáberőnek, hogy a pompás villa a sziget uralkodójának a szeretőjéé.

Az évek nem voltak könyörületesek a villához.

Miután Ludano király meghalt, Sofia már csak az emlékeinek élt. Egyedül maradt, és nem kérhetett segítséget a szeretőjétől, ha valamit meg kellett javítani. Nagyon régi épület volt, ehhez jöttek még a téli viharok és az alkalmankénti földrengések.

A rózsaszín festés megfakult, a falak elszíneződtek, ahol a lyukas vagy eldugult ereszekből ráfolyt az esővíz. A mosogatóhelyiség tetejéről hiányzott néhány cserép, a falon egy rés tátongott, amelyen át a növények utat találtak a házba. Ha nem lenne különleges fekvése és a csodálatos környezete, talán nem is érné meg a tatarozás.

A Villa Rosa volt az egyetlen ház ezen a tengerparti szakaszon. Tartozott hozzá egy magánstrand, amelyet sziklás földnyelv takart el az elhaladó hajók elől. A sziget vulkanikus eredetének köszönhetően volt még a parton egy sziklamedence is, amelyet meleg forrás táplált, és télen is fürdeni lehetett benne.

Mihelyt Posy úgy dönt, hogy piacra dobja az örökségét, egészen biztosan ajánlatok garmadáját fogja kapni.

A tenger hívogatóan csillogott a késő délutáni napfényben, de március eleje lévén a víz még hideg volt. Andie most mindössze egy mentatára vágyott, meg egy helyre, ahol aludhat. Reggel majd lemegy a partra, hogy érezze a homokot a talpa alatt, és a Földközi-tenger hűvösségét a bokáján. Aztán beül a sziklamedencébe, akár egy öreg hölgy, és a meleg víz elmosa minden zavaros érzését: a kétségbeesett reményt, hogy Cleve ott áll mögötte, ha megfordul, és minden olyan lesz, mint régen...

De ez csak álom, és nem terhelheti a férfit a gondjaival meg a félelmeivel. Tudta, mit csinál,

amikor úgy határozott, hogy Cleve-et átsegíti a krízisen az egyetlen módszerrel, amelyet ismert. A megtört szívű férfi sírt, gyászolta, amit elveszített, és ő élete egyik legsötétebb pillanatában mellette maradt. Aztán elment, mielőtt Cleve felébredt volna, hogy ne kelljen találkoznia vele.

Elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy reggel a szavakat keresgélje, vagy olyan profán dologról beszélgesse, mint a reggeli. Egyiküknek el kellett mennie, és ez nem lehetett Cleve.

Andie felsóhajtott. Négy héttel ezelőtt még a Goldfinch Air Servicesnél, egy gyorsan terjeszkedő személy- és teherszállító légitársaságnál dolgozott tapasztalt pilótaként. Mivel rengeteg kapcsolata volt, talán elég lenne egy-két hívás, hogy másik állást kapjon. Ám egy három héttel ezelőtti éjszaka, amelyet a főnökével töltött, mindent megváltoztatott. Semmi esetre sem akarja követni a tipikus sablont: terhes, magányos, zátonyra futott.

A határőrnek azt mondta, hogy menekül, és ez igaz is. De nem a jövő elől. Ajándék ez a baba, akit vár. Azért szökött meg, hogy ne kelljen Cleve-nek bevallania a terhességet.

Valamikor persze meg kell tudnia. Ám Andie attól tartott, hogy ez a hír végleg a padlóra küldené.

Mielőtt beszél vele, ki kell dolgoznia egy tervet, hogy a férfi megértse, tényleg nem vár tőle semmit. Hogy nem kell se vele, se a babával törődnie.

Andie megtalálta a hátsó ajtó kulcsát, és bedugta a zárba. Egy kicsit betolta az ajtót, de aztán megakadt. Talán a fa megduzzadt a téli nedvességtől. Nekifeszítette a vállát, és teljes erőből nyomta. Hirtelen egy csomó törmelék hullott rá.

– Pfuj!

Hátraugrott, és hevesen kirázta a haját, attól tartva, hogy pókok potyogtak bele.

Cleve a fogásra dobta a sapkáját, és átfutotta a fehér táblán a repülési tervet.

– Hol van Miranda? Sehol sem látom a táblán.

– Kivett pár hét szabadságot.

Szabadságot?

– Mikor?

– Tegnap délután. Reggel még elrepült Kentbe, hogy elhozza a srácokat a golfversenyről. De ebéd után nem érezte jól magát – tájékoztatta Lucy a főnökét anélkül, hogy felnézett volna a monitorról. – Őszintén szólva már napok óta nem tetszett nekem.

– Beteg?

Cleve szíve elszorult a gondolatra.

– Mintha összeszedett volna valamit. Azt tanácsoltam neki, hogy alaposan kúrálja ki magát. – Lucy hátradőlt a székében, és felnézett. – Tavaly nyár óta egy napot sem vett ki, ezért úgy döntött, kipihen magát.

– És én miért csak most hallok erről?

– Három napig Írorszában voltál.

– Hallottál már az e-mailről, az sms-ről vagy a telefonról?

– Nem akartalak lényegtelen dolgokkal terhelni – magyarázta Lucy. – Ha tényleg fel kell hívnom téged, mielőtt valakit elengedek, aki soha egy napot nem volt beteg, és egy éve szabadságot sem vett ki, akkor keress új titkárságvezetőt.

– Mi? Soha... – Lucy néha kemény dió, de nélküle leállna az iroda. – Csak... – Csak végre összeszedte a bátorságát, hogy végre Miranda elé lépjen, és beszéljen vele. – Neki is, mint mindenki másnak, egy hónappal korábban be kell jelentenie, ha...

– Egyszerűen betegállományba is vetethette volna magát.

– Tudom, és nem akarom...

Cleve elfordult, és az iroda falán lévő Goldfinch-pilóták fotogalériájára meredt. Miranda a legfelső sorból mosolygott rá. Ez a mosoly és a belőle sugárzó nyugalom az utasaikban bizalmat keltett, benne meg lelkiismeret-furdalást.

Mert minden egyes íratlan szabályt megszegett. Elveszítette az önuralmát, kihasználta a lány együttérzését meg kedvességét, és a leggátlástalanabb módon a magáévá tette.

Igaz, teljesen a padlón volt, Miranda odaadó közelsége balszem volt a testének-lelkének – egy

ajándék, amelyet sosem tud visszafizetni. Mámorító illata, finom bőre, selymes haja és puha ajkának éltető édessége...

Cleve valahányszor a lányra gondolt, elárasztották a felejthetetlen éjszaka emlékei. Arra ébredt, hogy a lány a hátával hozzásimul, a tarkója csak pár centire volt a szájától. Kísértésbe esett, hogy megcsókolja, és újra élvezze a melegét meg a szenvedélyét.

De nem mozdult, mert sejtette, mit látna a barna szempárban: megértést és részvétet. Cleve még sokáig feküdt ébren, mocsanatlanul. Aztán a kimerültségtől valamikor mély, pihentető álomba merült, egy év óta először. És amikor másnap reggel felébredt, egy cédulát talált a hideg teáscsésze mellett az ágyánál.

Az új géppel visszarepülök a bázisra. Vidd a kétülésemet, vagy szállj vonatra, amely minden óra hét perckor indul.

Hétfőn találkozunk.

M.

Kedves, tárgyilagos... Az üzenet azt sugallta, hogy felejtse el, ami történt, és térjünk vissza a normális hétköznaphoz.

Cleve a lány kis kétülésével repült vissza. Alig várta, hogy újra lássa Mirandát, és elhatározta, hogy végre erőt vesz ezen az átkozott poszttraumás stressz szindrómán, amely Rachel halála óta a karmai közt tartja, és megbénítja.

Azon az éjszakán, amikor felejtést keresett Miranda karjaiban, nem gondolt a védekezésre, és most alig várta, hogy beszéljen a lánnyal. De amikor leszállás után a lakására ment, senki sem nyitott ajtót, és Miranda kocsija sem állt ott.

Bizonyára számított rá, hogy ő előbb vagy utóbb felbukkan az ajtaja előtt, és nem fogja tudni, mit mondjon. Ezért valószínűleg úgy döntött, hogy jobb lesz, ha csak hétfőn találkoznak az irodában, és úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna.

Kétségkívül ez a legbölcsebb megoldás. Talán elég lett volna, ha megértően összevillan a tekintetük, és túl lettek volna a kínos pillanaton, de vasárnap este Cleve-et felhívták Ciprusról. A helyi üzlettársa súlyos autóbalesetet szenvedett, és neki oda kellett repülnie, hogy helyettesítse.

Újra és újra elhatározta, hogy telefonál Mirandának, vagy egy tucatszor kézbe vette a mobilját, aztán újra elrakta. Anélkül, hogy a szemébe nézne, vagy látná a testbeszédét, képtelen beszélni vele.

Az apja a virágokra esküdött, ha békülni akart a feleségével, de nem találta a szavakat. Cleve már odáig jutott, hogy felhív egy online virágküldő szolgálatot, de már az első kérdésnél megállt a tudománya: születésnap, évforduló és így tovább... Egyik sem illett a helyzethez.

És milyen virágot küldjön?

Az apjának egyszerű dolga volt. Egy csokor krizantém a közeli benzinkútról mindig elég volt, hogy az anyja a fejét csóválva vagy mosolyogva megbocsásson. Cleve a saját házassága tapasztalatai alapján gyanította, hogy a hosszú szárú piros rózsza a minimum. De nincs a földön olyan hatalom, amely rávehetné, hogy az interneten küldjön Mirandának virágot.

A lány többet érdemel. Például, hogy hallja, mit mond neki.

De mit is akar mondani?

A Ciprusról való hazaérkezése után Cleve elhatározta, hogy végre tiszta vizet önt a pohárba. Ám megtudta, Miranda épp egy díjnyertes kancát szállít egy legalább olyan híres csődörhöz. Mielőtt a lány visszatért volna, Cleve már ismét úton volt Franciaországba. És ez így ment tovább.

Talán véletlen volt. De ha valaki szándékosan úgy osztotta be a repülési terveket, hogy ne találkozzanak, hát tökéletes munkát végzett.

Mirandának arra nem volt ráhatása, hogy a főnöke mikor repül, a saját útjait viszont ahhoz igazíthatta.

Végül is az Írországból való visszatérése után Cleve szentül eltökélte, hogy beszél a lánnyal. Minél előbb, annál jobb.

– Útközben veszek egy kis gyümölcsöt, és benézek hozzá – mondta Lucynak.

Kvázi kötelessége hogy törődjön az alkalmazottjával, aki évek óta neki dolgozik, és váratlanul megbetegedett. És a vitamin kevésbé kínos, mint a virág – főleg, mint a vörös rózsák.

– Kárba veszett igyekezet volna – felelte Lucy. – Mielőtt Andie elment, ellenőrizte a vonatcsatlakozást Londonba, és felhívta a testvérét, hogy közölje vele, mikor érkezik.

– Melyik testvérét?

– Portia a közösségi médián posztolta, hogy valamilyen lánybúcsún vesz részt, és ha Immi lett volna, Andie valószínűleg hazarepül. Tehát a *Royal Ballet* lehetett.

– Posy. Miranda említette, meddig lesz távol?

– Megkért, hogy a jövő hónapban minden repülését töröljem.

– Egy teljes hónapig?

– Ha a rengeteg extraműszakot számoljuk, amelyeket mások helyett átvállalt, beleértve téged is, összejönnek a szabadnapok. Összesen hat hét. – Lucy az állával a főnöke irodája felé intett. – Talán több is van abban az üzenetben, amit az íróasztalodon hagyott.

Cleve az irodájába ment, és rosszat sejtve kézbe vette a neki címzett, lezárt borítékot. Nem kellett kinyitnia ahhoz, hogy tudja, Miranda nem jön vissza.

Erőtlenül a főnöki székbe rogyott, és elolvasta a lány kurta mentegetőzését, amiért nem tudott elbúcsúzni tőle. Nem indokolta meg, de nem is volt rá szükség. Csakhogy neki ezt nem kell elfogadnia.

A férfi egy határozott mozdulattal a telefon után nyúlt.

– Imogen? Itt Cleve Finch.

– Helló, Cleve! Miben segíthetek? Gondok vannak az új géppel?

– Nem... nem, azzal minden rendben. Posy címére lenne szükségem.

– Posy címére?

A kérdés meglepetten hangzott, de nem gyanakvóan vagy elutasítóan. Andie nyilván nem avatta be az ikertestvérét a terveibe.

– Ma este Londonban vagyok, és be akarok adni valamit Mirandának. – Ez volt a legelfogadhatóbb magyarázat, ami hirtelen az eszébe jutott. – Tőle is megkérdezhettem volna a címet, de úgy tűnik, kikapcsolta a mobilját. Posynál van, ugye?

– Viccelsz? Posy egy parányi lakásban lakik, még macskát sem tarthat. Andie útban a repülőtér felé csak beugrott hozzá a kulcsokért.

– Repülőtér? – Cleve nyelt egyet. Ennyit a tervéről, hogy elviszi egy étterembe, és végre nyugodtan beszélhetnek. – Hová repült?

– Isola dei Fiorira. Nem mondta?

– Egész héten Írországból voltam.

– Értem. Posy megörökölt egy csodás régi házat a keresztanyjától. Mesés télikertje van, az egész fantasztikus... – Imogen hangja elhalt, nyilván a feltoluló emlékektől. – Időközben valószínűleg úgy belepték a növények, mint Csipkerózsika kastélyát. Annak idején varázslatos volt. Rendszeresen ott töltöttük az iskolai szüneteket...

– Biztos nagyszerű lehetett, de...

– Elnézést, csak képzeletben egy pillanatra újra ott voltam. Tehát Posy csak nyár végén ér rá, ezért nagyon örült, hogy Andie ott tölti a szabadságát, és addig is gondját viseli a háznak. A villa meglehetősen félreeső helyen fekszik, tehát lehet, hogy már áram sincs. Fontos az a dolog, vagy várhat, míg Andie visszajön?

– Mi?

– Amit ott akartál neki hagyni Posynál.

– Igen... nem...

Immi nevetett.

– Oké.

Cleve összeszedte magát.

– Igen, fontos, és nem, nem tud várni.

– Ebben az esetben valószínűleg el kell árulnom a címet – döntött Immi alig észrevehető habozás után.

3. FEJEZET

Andie összeszedte magát, és még egyszer megpróbálta kinyitni az ajtót. Aztán megállapította, hogy a fölötte lévő fagerenda beszakadt, és ez blokkolja az ajtót.

Félt, hogy az egész bedől, ha tovább kísérletezik, ezért nagyot sóhajtván megfogta kerekese bőröndjének a fogantyúját, és elindult a főbejárat felé. A hatalmas kulcsot könnyen megtalálta a csomón, és nem sokkal később belépett a villába. Ezúttal nem kellett attól tartania, hogy a ragyogó márványpadlót a homokos talpával bepiszkítja, mert már így is vastag porréteg fedte. A tollakkal együtt, amelyet a lyukas tetőn át betévedt, és nyilván pánikba esett madár veszíthetett el. Andie megborzongott, és remélte, hogy szegény pára élve megúszta.

Az ablaktáblák zárva voltak, egyedül a nyitott ajtón át szűrődött be némi fény. A nap éppen lebukott hátul a heglánc mögött, vörösre színezve az ég alját. Andie a bőröndjével kitámasztotta az ajtót, és a legközelebbi villanykapcsolóhoz ment. De hiába kattintotta fel, nem történt semmi. Újra próbálkozott, ugyanazzal az eredménnyel.

Emlékeiben a Villa Rosa napfényes, otthonos hely volt, tele étellel és nevetéssel. Sosem gondolt bele, milyen lehet itt a tél – vagy ha az ember teljesen egyedül van... a poros sarkokból előkúszó, sötét árnyakkal.

Lassan kétségei támadtak a mostanáig nagyszerűnek tartott ötletével kapcsolatban. Gyertyákkal még csak elboldogul valahogy, hiszen az ezüstkandeláberekben itt mindig hosszú, fehér gyertyák égtek, és esténként meleg fényt árasztottak. De meleg vízre szüksége lesz, hogy kitakarítson. Ha a beszivárgó esővíz miatt nincs áram, az nagy baj.

Andie végigsietett a házban, minden ablaktáblát kinyitott, és a lépcső alatt megtalálta a biztosítékszekrényt, ahol egy jó meg egy rossz hírral szembesült. A rossz hír az volt, hogy a jelenlegi állapot nyilván egy rendszeresen visszatérő katasztrófa. A jó hír, hogy valaki az antik biztosítékdobozba egy csomó pótbiztosítékot és egy zseblámpát is tett. Sajnos, a lámpa eleme már majdnem lemerült, ezért Andie igyekezett, hogy kiderítse, melyik biztosíték ment tönkre, és gyorsan kicserélje. Ami sikerült is pont akkor, amikor a zseblámpa végleg kihunyt.

Abban a pillanatban felgyulladt a bejárat csarnokában a mennyezeti világítás, és ő megkönnyebbülten felsóhajtott. A vásárolt élelmiszert bevitte a régimódi konyhába. Szerencsére valaki volt olyan okos, hogy nyitva hagyta a hűtőszekrény ajtaját. Természetesen alaposan ki kell mosni, és feltehetően más biztosíték tartozik hozzá, mint az előcsarnokhoz. De amikor Andie megnyomta a kapcsolót, a hűtő egy kicsit akadozott ugyan, aztán vonakodva életre kelt.

Elfordította a mosogató felett a vízcsapot... semmi. Talán ugyanaz az előrelátó ember zárta el a vizet, és ürítette ki a tartályt. Mindkét csapot teljesen elfordította, és lent keresgélni kezdte a főcsapot. Nem találta, tehát kinyitotta a mosogatóhelyiség ajtaját.

Itt totál káosz uralkodott. A sérült tetőn át beszivárgott az eső, és összegyűlt a mennyezet felett, amitől az teljesen átnedvesedett, és tartani lehetett tőle, hogy beszakad. Andie nem merte felkapcsolni a villanyt. A konyhai lámpa gyöngye fényében a törmelékhalmon át utat vágott a régi porcelánmosogatóhoz, és óvatosan kinyitotta az alsó szekrény ajtaját.

Valami átsurrant a lábai közt. Andie halkan felsikoltott, és hátraugrott. A szíve vadul zakatolt, és libabőrös lett az egész teste. Csak egy egér volt, nem pók, próbálta nyugtatgatni magát. Látott egy farkincát. Legalábbis majdnem biztos volt benne, hogy látta.

Miért is hitte, hogy jó ötlet ideutazni?

Leguggolt, és bekémlelt a szekrénybe. Túl sötét volt, hogy bármit is lásson, és túl mély, hogy elérje a csapot anélkül, hogy négykézlábra állna. Óvatosan behajolt, és felsikoltott, amikor pókháló súrolta az arcát. Reszketve kinyújtotta a kezét a főcsap irányába, és épp meg akarta ragadni, hogy elfordítsa, amikor éles fénysugár világította meg a szekrény belsejét, és egy meglepett egér szinte kővé dermedve bámult rá.

Andie háta mögött felcsendült egy mély férfihang:

– *Accidenti!*

Mintha darázs csípte volna meg, Andie hátrahőkölt, beütötte a fejét a szekrény szélébe, és csillagokat látott a fájdalomtól.

– *Mi dispiace, signora...*

– Sajnálhatja is! – sziszegte a lány dühösen, és megmasszírozta sajkó fejét. – Mi az ördögöt gondolt tulajdonképpen? Majdnem agyrázkódást kaptam.

– Ó, maga angol!

– És mi köze ennek a maga lehetetlen felbukkanásához?

– Semmi. Sajnálom, nem akartam megijeszteni.

– Mégis sikerült – morogta Andie, és szégyellte remegő hangját, amivel még egy egeret sem tudna megijeszteni, nem is beszélve... Felemelte a kezét, hogy védje a szemét az éles fénytől. – Egyáltalán ki maga? És mit keres itt?

– Matthew Stark. – A férfi leengedte a zseblámpát, előrelépett, mintha kezét akarna nyújtani, de aztán letett róla. – A tulajdonos megbízásából rajta tartom a szemem a villán.

Andie bizalmatlanul nézett rá.

– Erről ő egy szót sem szólt, amikor átadta a kulcsokat. Rosalind Marlowe ugyanis a húgom.

– Rosalind?

– Posynak szokták becézni.

Andie a legszívesebben kitekerzte volna a húga nyakát, mert elfelejtett említést tenni a gondokról. Persze ez az ő hibája is, mert szándékosan akkor ugrott be Posyhoz, amikor a húga az esti balettelőadásra melegített be. Ugyanis nem szívesen válaszolta volna meg a kérdéseit.

– Miranda Marlowe vagyok.

– Ó! – sóhajtott fel megkönnyebbülten a férfi. Nyilvánvalóan nem vágyott rá, hogy betörőket vagy vandálokat kergessen el. – Akkor biztosan ott voltál a temetésen. Ha Posy szólt volna az érkezéséről, korábban idejövök, hogy megnyissam a csapokat, és megnézzem, minden rendben van-e.

– Utolsó percben döntöttem az utazásról. És mivel én vagyok a családban a „gyakorlatias”, tudtam, hogy egyedül is boldogulok. Jóllehet a pókok... – De a fickónak ehhez semmi köze. – Tehát nyugodtan elmehetsz, Matthew Stark.

– Persze.

– Vigyázz, hogy ne lépj rá az egérre! – próbálta Andie a tréfás megjegyzéssel elvenni a szavai élet.

– Tehát a pókokkal ellentétben az egereket szereted?

– A konyhában nem. De semmi kedvem feltakarítani egy széttaposott egeret.

– Nem lesz széttaposott egér – biztosította Matthew egy olyan férfi hangján, aki átkozza magát, amiért nem maradt otthon.

Miközben a hivatlan vendég a zseblámpájával együtt eltűnt a mosogató alatt, Andie érezte, hogy émelyegni kezd, ráadásul a lába is remeg.

– Sietned kéne, Matthew, különben...

– Már készen is vagyok – közölte a férfi vidáman, majd felállt, és fürkésző pillantást vetett a lány sápadt arcára. – Kezdjük előlről? – kérdezte mosolyogva, és kezét nyújtott. – És kérlek, szólíts Mattnek. Senki sem hív Matthew-nak.

– Andie... – motyogta a lány elhaló hangon. Amikor tompa kongó hangot hallott, majd a kiszáradt csövekben a víz zubogását, felderült az arca. – Honnan tudad, hogy itt vagyok? Talán beindítottam a riasztót?

– Csoda lenne! Se mobil, se internet. A fényt vettem észre.

– Tehát gyakorlatilag el vagyok vágva a civilizációtól.

Matt megvonta széles vállát.

– Abból főzünk, amink van. Mivel mi a falu szélén lakunk, a távolság ellenére gyakorlatilag Sofia szomszédai voltunk. Egy kicsit törődtem vele... – A férfi körülnézett, és a homlokát ráncolta.

– Egyedül akarsz itt lakni?

– Ám Andie egy másik kérdéssel válaszolt:

– Ismerted Sofiát? Milyen volt? Én sok-sok évvel a halála előtt láttam utoljára.

Újabb vállrándítás.

– Független, zsémbes és elbűvölő. Nem nagyon hagyta, hogy segítsenek neki, de az anyámat kedvelte. Szegény sokat szenved az ízületi gyulladástól. Mi a jó idő és a meleg források miatt jöttünk a szigetre.

– Sajnálom.

A vállvonogatás a férfi szokása lehetett.

– Ez van. Az anyám és Sofia egy fürdőhelyen találkoztak. Mihelyt Sofia tudomást szerzett az anyám bajáról, meghívta ide, hogy használja a meleg forrását és a magánstrandját, amilyen gyakran csak akarja. Azt hiszem, Sofia egyszerűen élvezte, hogy beszélgethet valakivel.

– A nagyanyám is mindig szívesen jött ide, ameddig lehetséges volt.

– Igen, őt is ismertem... és Posy egyetértett azzal, hogy amíg nem adja el a villát, az anyám használhatja a meleg forrást.

A megjegyzésben ott volt a ki nem mondott kérdés.

– Persze, bármikor.

– Köszönöm. – Matt ismét körülnézett. – Nem tűnik valami hívogatónak. Esetleg szükség van segítségre? A tető már nem sokáig tart...

– Mesterember vagy?

– Nem, inkább segédmunkás.

Nyilván jót akar, de Andie most csak arra vágyott, hogy lefeküdjön.

– Azt hiszem, ide szakember kell. De ezen legkorábban holnap reggel törném a fejem.

– Biztos, hogy minden rendben? – kérdezte Matt az iménti fürkésző tekintettel.

– Hosszú nap volt, fárasztó utazás... – felelte Andie, és elengedte a szék karfáját, amit eddig görcsösen szorongatott. – És a taxiút ide felért egy Forma-1-es futammal.

Matt kételkedő arcot vágott, de hátrább lépett.

– Ha tényleg jól vagy, akkor most békén hagylak. – Szünetet tartott. – Nincs vezetékes telefon, de a főhálószoba ágyánál van egy zsinór és egy másik a kis szalon kanapéja mellett. Ha szükséged van valamire, húzd meg, ez megszólaltat a kertben egyfajta vészharangot, amit én szereltem fel. Általában meghallom. Nem egy technikai csoda... – tette hozzá önironikusan –, de...

– ...abból főzünk, amink van – fejezte be Andie a mondatot, és rögtön el is szégyellte magát a gúnyos megjegyzésért. Matt azért jött ide, mert azt hitte, betörték Posy villájába. Felajánlotta a segítségét, és ő még a legelemibb udvariasságot sem tanúsította iránta. – Köszönöm, Matt. Biztos nagyon kellemes szomszéd vagy, és én is sokkal barátságosabb vagyok, ha aludtam nyolc órát.

– Sajnálom, hogy megijesztettelek.

– Ostobaság! Megmentettél, amikor bedugtam a fejemet egy pókhálóval teli szekrénybe – felelte Andie, és megborzongott. – Megbocsátok...

Matt elmosolyodott, biccentett, és az ajtóhoz ment. Andie követte, becsukta mögötte az ajtót, majd visszatért a konyhába. Most már akadálytalanul folyt a víz, és a lány elzárta mindkét csapot.

Van áram és víz. Most már csak egy hálóműhelyre van szüksége. Sofia egy földszinti lakrészben élt, de Andie helytelennek érezte volna azt elfoglalni. Gyerekkorukban mindig az emeleten aludtak, hogy figyeljék az elhaladó hajók fényeit. Ám pillanatnyilag ez kevésbé tűnt csábítóknak.

A lépcsőt pókhálógírlandok díszítették, és azonosíthatatlan kacat borította, amit Andie most nem akart pontosabban megvizsgálni. Elvégre holnap is van nap.

Megmosta a fogát a lenti fürdőszobában, és az arcát is hideg vízzel. A szomszédos kis télikertben, amelyet Sofia mindig a „cellájá”-nak nevezett, volt egy kényelmes kanapé egy vastag takaróval. Andie kinyitotta a verandára vezető üvegajtót, kivette a vastag takarót, a korlát fölött alaposan kirázta, hogy megszabaduljon a portól és az esetleges bogaraktól.

A távolban látszott egy elhaladó hajó fénye. Andie egy pillanatig szünetet tartott, és mélyen beszívta a fűszeres tengeri levegőt. Aztán nagyot ásított, bevitte a takarót, és becsukta a

franciaajtót. Még mindig ásítózva pizsamába bújt, felvette könnyű selyemköntösét, és azt kívánta, bárcsak inkább a bolyhos fürdőköpenyét pakolta volna be.

Észrevette a csengőszinórt, és óvatosan rögzítette, nehogy véletlenül megrántsza, és újra riassza Mattet. Aztán elnyújtózott a takaró alatt a kanapén, és mielőtt lehunyta volna a szemhéját, már aludt is.

Órákkal később teljesen elgémberedve ébredt, és álmosan hunyorgott a poros ablakon át beszűrődő reggeli napsütésben. Mozdulatlanul feküdt, és abban reménykedett, hogy a reggeli rosszulleteknek talán végre búcsút mondhat.

Túl korán örült.

Miután fogat mosott, és a haját lófarokba fogta, elindult a konyhába, hogy keressen valamit, ami megmarad benne.

Összeszorította a száját. Talált egy teáskannát, és percekig folyatta a vizet, mielőtt megtöltötte volna, majd a régimódi tűzhelyre tette. Aztán elfordította a vízmelegítő kapcsolóját, és visszafojtotta a lélegzetét. Egyetlen biztosíték sem csapott le.

Kivett a komódból egy bögrét, elmosta, és leforrázta a magával hozott borsmentafiltert. Ez és a száraz keksz általában megmaradt a gyomrában.

A verandán akarta meginni a teát, hogy élvezze a tiszta reggeli levegőt, ám a fonott székekről hiányoztak az ülőpárnák. Rövid tétovázás után az elvadult kerten átvágva egy régi fapadhoz ment, letette a bögréjét, és végzett néhány nyakkörzést. Nézte, amint a hullámok fehér tajtékot vetve kifutnak a partra, és elindult a jól ismert ösvényen a strand felé.

Odaérve lerúgta a szandálját, tett néhány lépést, és élvezte, amint a víz a meztelen talpa alól kimossa a homokot. Amikor egy hűvös hullám a bokájáig felcsapott, hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy a tengerbe vesse magát. Ám ehhez vissza kellene mennie a házhoz, hogy hozza a fürdőruháját. Tudta azonban, ha egyszer felmászik a meredek ösvényen, hogy átöltözzön, nem fog még egyszer lejönni a partra.

Kutatón körülnézett, de senkit sem látott a magánstrandon. A víz felől sem lehetett belátni a védett öbölbe, és még a legtolakodóbb szomszéd sem vetemedne ilyen korai látogatásra.

Tipikus angol prűderia, gondolta mosolyogva, majd gyorsan levette a köntösét meg a pizsamáját, és egy sziklára helyezte. Hirtelen a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy anyaszült meztelenül a nap felé nyújtsa a karjait, miközben a lány reggeli szellő simogatja a bőrét, mint egy gyöngéd szerető.

Begázolt a hűvös tengerbe, és az egész teste libabőrös lett, de éppúgy élvezte, mint a napot és a szelet. Még egy lépés, és a víz már a combjáig ért. A kezét ösztönösen meleg, még lapos hasára tette, és eszébe jutott a pillanat, amikor Cleve a csúcsponton a nevét kiáltotta.

Andie megborzongott, de nem azért, mert fázott.

Helytelen és önző dolog volt kihasználnia a férfi gyöngeségét. Csak még több gondot okozott neki.

Levegő után kapott, amikor a víz körülnyaldosta a csípőjét. Belevetette magát a hullámokba, lebukott a víz alá, majd erőteljes karcsapásokkal úszni kezdett az öböl másik vége felé. Egyszer oda és vissza, kezdetnek épp elég lesz. Fogvacogva és reszketve szaladt ki a partra, és egyenesen a meleg vizes sziklamedencéhez futott. Alighogy állig elmerült a gőzölgő vízben, érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet.

A fantáziája a bolondját járhatja vele a szokatlan fizikai erőkifejtés miatt...

Lehetetlen, hogy Cleve legyen az, aki keresztbe font karral támaszkodik annak a sziklának, ahová a ruháját tette, és pimaszul vigyorog.

– Ez a látvány megérte a hosszú repülőutat.

– Mióta állsz itt?

– Elég régóta.

– Egy úriember elfordult volna.

– Csak egy idióta tett volna ilyet. Egy úriember köhécselne, jót mulatna a pironkodásodon, és

úgy tenne, mintha semmit sem látott volna. – Miközben Cleve beszélt, megszabadult a cipőjétől meg a zoknijától, a pólóingét áthúzta a fején, és a sziklára dobta. – És biztos vagyok benne, hogy az apád már évekkal ezelőtt figyelmeztetett, hogy nem vagyok úriember.

- Ha nem vagy sem idióta, sem úriember, akkor minek mondanád magad?
- Őszintén?

A férfi az övéhez nyúlt.

- Állj! Mit tervezel?

– Hogy csatlakozom hozzád ebben a fantasztikus élménymedencében, és közlöm, nem fogadom el, hogy szabadságra mentél – felelte Cleve szenvtelenül, és kinyitotta az övcsatját. – De az is lehet, hogy kijössz, és te csatlakozol hozzám.

Azon a napon egész éjszaka meztelenek voltak. Cleve az imént nézte végig, ahogy ő nyújtózkodott a napfényben, majd a habokba vetette magát. De most, hogy kiszálljon a medencéből, és meztelenül odamenjen hozzá... Elképzелhetetlen!

- Rendben, tehát nem – bólintott Cleve. Széthúzta az övét, és a nadrágja leesett.

Ott állt egy fekete bokszeralsóban.

- Elég! – Andie képzeletében már meztelenül látta a férfit. – Dobd ide a holmimat!

Cleve felemelte a köntöst, és odanyújtotta a lánynak. Andie utánakapott, belebúj, nem törődve azzal, hogy az alja csupa víz lesz. A férfi magától értetődő természetességgel bemászott a medencébe, és kényelmesen elhelyezkedett úgy, hogy lássa a tengert. Andie köntösben visszaereszkedett a vízbe.

- Egyszerűen szükségem volt erre a szabadságra – jelentette ki dacosan.

Cleve a tarkója alatt összefonta a kezét, a szemét lehunyta.

- A húgod villája kész katasztrófa, de a környezet csodás, tehát szívesen maradok.

- Nem kell – felelte Andie mereven. – Mivel felülsz a következő gépre.

– Aligha. – A mosolya a régi Cleve Finchre emlékeztette a lányt. – Jerry Parker hónapok óta próbálja nekem eladni a *Learjetet*. Tegnap délután megkötöttük az üzletet. Arra gondoltam, ennek öröme megajándékozom magam néhány szabad nappal.

Andie a homlokát ráncolta.

- A szigeten nincs is repülőtér.

– De van sportrepülő egyesület. Engedélyt kaptam a leszállásra, és a klub egyik tagja elhozott ide.

- És közben ki irányítja a Goldfinchet?

- Kineveztem Lucyt operatív vezetőnek.

- Ó... már ideje volt. Elvégre már egy éve ezt a munkát végzi.

- És mit szólsz hozzá, hogy Gavin Jonest bízta meg a helyettesítéssel?

- Mondd meg neki, hogy nyugodtan szerződtesse, mert én nem megyek vissza.

Cleve mindig is szenvedélyes kocogó volt, kora reggel rendszeresen körbefutotta a régi, már működésen kívüli katonai repülőteret, amely a Goldfinch bázisa volt. Ám Rachel halála óta még keményebben és kitartóbban futott, mint régen. A válla széles és izmos, a teste kisportolt volt. És meztelen, napbarnított lába, amely csak centiméterekre volt az övétől...

Ráadásul Andie ágaskodó mellbimbója egyértelműen kirajzolódott a vizes selyemköntös alatt. Ijedt hangot hallatott, és még mélyebbre merült a vízben.

Cleve elvigyorodott.

- Ilyen hideg volt a tenger?

- Miért vagy itt? – kérdezte Andie barátságtalanul, hogy témát váltsanak.

- Azt hitted, hagyom, hogy egyszerűen elmenekülj?

- Én nem...

– Betegséget színleltél, hogy Lucy szabadságot adjon, nekem meg otthagytad az íróasztalomon a felmondásodat. Én ezt „menekülés”-nek értelmezem.

Andie úgy érezte, még időre van szüksége, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. Hogy a hír, miszerint apa lesz, ne sújtsa porba a férfit.